

הלוחות

משה התעורר בבעתה מחלום בלהות. על פסגת ההר שררה צינה מקפיאה אך גופו להט מחום והיה כולו מכוסה זיעה. במזרח ניתן היה כבר להבחין בקרניים חיוורות ראשונות של שחר העומד להפציע, אבל הרחק למטה, בעמק, היה קול הלמות התופים חזק וקצבי כפי שנשמע בתחילת הערב. גם ענני העשן שעלו מהמחנה, נשאו עמם את ריחות הזבח וצרבו את נחיריו.

משה שלח יד מהססת אל ערימת הסחבות התחובה תחת ראשו ככרית, כאילו ציפה למצוא שם פירור מזון כלשהו, ונזכר שוב שאת שארית הפירורים דלה אחד לאחד כבר לפני שלושה ימים. ליד כתפו היה מושלך הנאד הריק, שעוד בליל אמש גמע ממנו את הטיפות האחרונות. הוא קיווה שטל הלילה ירטיב את הסלעים ושיוכל ללקט מהם רסיסים מעטים בלשונו, אך משבי הרוח היבשה, שהחלה לנשב כבר באשמורת הלילה האחרונה, נשאו עימם והלאה גם תקווה זו.

שלושים וחמש יממות ארוכות, של חום צורב בימים וקור צורב בלילות, הוא החזיק מעמד ולא נשבר. רוח אלוהים, כך האמין, שמרה עליו. אך ביום השלושים ושישה, שלושה ימים קודם לכן, הכריעה אותו מחלתו. הכול היה כבר כתוב ומוכן, אך כוחו לא עמד לו לשאת את הלוחות הכבדים ולרדת איתם מההר.

הנה שלושה ימים שהוא רובץ, מצונף, מצומרר וקודח מחום, עטוף בקרעי בגדיו, נרדם ונעור חליפות, ופיו ממלמל בלא הרף את המלים אותם הגה במוחו וחקק בעמל רב באבן הקשה:

”אנכי אדוני...”

”לא תשא את שם אדוני אלהיך לשוא...”

”זכור את יום השבת...”

בשארית כוחו הפנה את פניו אל השמיים, כמבקש אות של הסכמה, אישור, חיזוק. בימים הראשונים זעק אותן בקול רם ובשירה אדירה. רגליו פיזזו במחול מסחרר, ניגפו בסלעי הטרשים, ידיו הונפו מעל ראשו וגרונו הניחר ירה את פסוקי תורתו למרום. לשווא ציפה להד כלשהו שישוב משם, שיאמר לו שקורבנו נרצה.

כל ימיו על ההר הוקדשו לשהייה במחיצתו הקרובה של אלוהיו. רק בחלומותיו בלילות הרשה לבת זוגו היפהפייה להגיח לביקור קצר. היא היתה מופיעה בדמיונו, עורה השחום משוח בשמן, נוצץ לאור הירח, ושדיה הזקורים, עם צמד הפטמות השחורות שבקצותן, ניצבו לנגד עיניו. בדמיונו היא נעמדה מעליו, פישקה את ירכיה אל מול פניו, ואז כרעה אט אט מטה, לעבר חלציו. בעודה מכסה באצבעותיה הענוגות את עיניו היתה כונסת את תאוותו המזדקרת אל תוך גופה החם, ומתאימה את עצמה לקצב תנועות גופו.

כעבור שעה קלה היה מתעורר, ובמבוכה רבה מספיג במהירות את כתמי זרמתו בסחבותיו, מתבייש בעצמו. כעת החל לשחזר את החלום המבעית שממנו התעורר קודם.

היא שוב היתה שם, בחלום, אך הפעם לא היתה עמו. לקצב התופים שחדר לאזניו בשנתו חזה אותה נאנקת בתאוה תחת אחיו, אהרן, במעשה אהבים סוער. זה זמן רב שהוא מבחין בעיניו של אחיו היוצאות מחוריהן כשהוא מתבונן בשחומת העור היפהפיה שלו, בוחן את חמוקיה מבעד לבד הדק העוטה אותן. המראות שבחלום המשיכו לרדוף אותו גם כשהתעורר, אך עד מהרה הוא הצליח להתנער מהם ולחזור להגות ברעיונותיו הערכיים, המוסריים.

"לא תנאף... לא תחמוד אשת רעך..."

הוא הקפיד לדקדק בדברים ולעגן אותם בחוקותיו בצורה הכי מפורשת, למען הסר כל ספק.

המוסר בקרב עם העבדים הנקלה הזה, הנשרך אחריו במדבר, היה בשפל המדרגה. גניבות, רציחות וניאופים היו מעשה של יום ביומו. השוטרים שהושמו על ידי מטות השבטים לא רק שלא בלמו את מעשי הפשע, אלא אף נתנו להם יד. כוח הזרוע שלט בכל פינה, ומי שלא נלחם על רכושו או על זוגתו ידע כי המשך חזקתו עליהם מוטל בספק.

"לא תרצח... לא תגנוב..."

כל אלה היו חקוקים עכשיו באבן. אם לא יקבלו את תורתו נגזר עליהם להתכלות במו ידיהם, לאכול איש את רעהו ולהתפרר עד תום. הוא ידע שהמשימה כמעט בלתי אפשרית, אבל לא חדל לרגע לקוות. אלוהים עמו. הוא היה בטוח בזה. גם מעבר לתקריות הקטנות שהיו ביניהם. הוא ייחס אותם לעונשים הפעוטים שאב מטיל על בנו, מאהבה.

בכוחותיו האחרונים אסף את עצמו וניסה לקום על רגליו. בקושי הצליח לשאת את משקל גופו שלו, ואיך יישא איתו את הלוחות הכבדים? אך הוא ידע כי כעת זה להיות או לחדול. ללא מזון וללא מים היו שעותיו ספורות.

"אנא, אלי שבשמיים, תן לי עוד מעט כוח... אנאאאאא!", התחנן.

הוא חש שתפילתו נשמעה. שריריו התעשתו מעט.

את הסחבות ששימשו לו ככרית, כרך כעת סביב ראשו. אזמלי הברזל השחוקים והשבורים נותרו מתגלגלים סביב. בהבזק של מחשבה, מבלי לתת את הדעת על מקורו, החליט לשאת עמו את פטיש האבן הכבד, ונעץ את הידית בחגורתו. בידיו הפצועות ממכות הפטיש ומשריטות האבן הרים את הלוחות הכבדים. לרגע, כשחש שהוא מט ליפול, שלח מבט מתחנן נוסף כלפי מעלה. לרגע היה נדמה לו שהוא רואה קרן של נחמה נשלחת אליו ועוטה את ראשו ומציתה את מצחו הלוהט, והוא חש את עור פניו קורן.

הוא החל לפסוע בצעד מהוסס אחד לפנים, אחריו צעד שני ואט אט הגביר את צעדיו כשהוא יורד בשביל.

ככל שהלך וירד, גברו קולות ההמולה וריחות הברזל הנצלה שעלו מהמחנה, ובד בבד השמיים הלכו והתבהרו. במרכז המחנה ראה גוף גדול ומנצנץ, וכשהתקרב, הבחין בבירור בפסל ענק של עגל, עשוי כולו מזהב. על אף שעת הבוקר המוקדמת, חוללו כעת מעגלים-מעגלים של רוקדים סביב עגל הזהב. האנשים עטו מטפחות בד צבעוניות לראשם, חזם היה חשוף ורגליהם פיזו לקצב התופים. פה ושם נראו זוגות, שלשות ואף קבוצות גדולות יותר שקועים באורגיות חסרות מעצורים. אחרים התגוללו שבעים וסובאים בצואתם ובקיאם. העם הנבחר שלו.

הנה הוא עומד לגאול אותם מכל זה, חשב, הנה הוא עומד להביא להם תורת מוסר, אמונה, דרך חיים ודרך ארץ. הם יקבלו זאת. הם מוכרחים.

הוא הלך וקרבו, נאנק תחת המשא הכבד. ואז הבחין בדמותה של אשתו האהובה, ממש מאחורי עגל הזהב.

אי אפשר היה לטעות בגופה השחום והחטוב. תלתליה השחורים והרכים היו עטויים במטפחת כחולה, חזה היה חשוף. היא רכנה לפנים ידיה פשוטות קדימה, מונחות על אחורי העגל, שדיה הכבדים תלויים כלפי

מטה, גופה מתנועע לקצב המשכר של התופים. אזור חלציה היה מופשל לעבר מתניה ועכוזה העגלגל מובלט לאחור.

מאחוריה התקרב אהרן.

תוך צעדים איטיים, חושניים, השליך מעליו את גלימתו וגמע את המרחק הקצר שבין חלציו הנכונים לכיבוש לבין אחוריה השוקקים. הוא נבלע בתוכה בתנועה אחת, וגופותיהם החלו לנוע במקצב התופים שהלך וגבר... משה חש שכל הדם אוזל מפניו, הנהרה שקרנה מהם כבתה בבת אחת. גופו, שרעד עד עתה מצמרמורת החום, הגביר את הרטט, אך כעת היתה זו עווית של חימה נוראית, בלתי נשלטת. הוא נזכר בפטיש האבן הכבד שהיה נעוץ בחגורתו וחש את מגעו הקשה. הפטיש הזה יכול לרוצץ גולגולת במכה אחת. אולי אפילו שתי גולגולות בזו אחר זו....

"ל-א ת-ר-צ-ח!" המילים הדדהו בחלל ראשו, טוחנות עד דק את מוחו.

בתנועה חדה אחת, השליך מעליו את הלוחות הכבדים, הקרים, רוויי החוכמה. הם התרסקו לרגליו בקול נפץ. הם איבדו את כל משמעותם עבורו.

בשארית כוחותיו פרץ בדהרה מטורפת.

